



Згодом усі ми пам'ятатимемо цей дівич-вікенд з однієї причини: події того вечора, коли на пляжі горіло багаття. Перед тим були чудові, навіть прекрасні моменти, коли ми під грецьким сонцем насолоджувались дзадзикі та сяйними оливками, сміялись до знесилля над чимось, що, якби трапилося знов, уже не здавалось би смішним, або танцювали босоніж край берега.

Ми не повинні забувати тих моментів.

Якби ми були проникливіші, якби слухали уважніше, якби не відвернулись від неї — від самих себе, — ми могли б це зупинити. І від того ще гірше. Ми могли все змінити.

А тепер уже пізно. Край. Образ її червоної шалі, що тремтить під подувом ранкового бризу, виткнувшись із мішка, у якому лежало тіло, назавжди залишиться в пам'яті.

1. Лексі

Лексі опустила вікно таксі. Теплий вітер був просякнутий пахощами хвої, а ще сухої, розпеченої сонцем землі. Вибілені будиночки рядками тісно тулились один до одного попід блакитним куполом церкви.

«Небо, — подумала Лексі. — Господи, яким широким і безхмарним воно може бути!» Здавалось, ніби це якийсь магічний трюк: вилізани дощем тротуари Лондона замінили на грецьку спеку. Лексі не могла до кінця повірити, що вона в Греції.

— Ми тут на вихідні, на дівичнику, — розповідала Белла таксистові, опустивши сонячні окуляри та щойно освіживши помаду. — Лексі — наречена, — додала вона, обертаючись у пасажирському кріслі, щоб вказати на Лексі.

— Мої вітання, — сказав таксист, поглянувши на дівчину теплими темними очима в дзеркало заднього виду.

— Дякую, — відповіла Лексі. «Наречена». Вона наречена. Досі дещо приголомшена, дівчина злегка похитала головою.

— А я її дружка, — похвалилася Белла. — Ну, знаєте, найліпша подруга — саме та важлива, котра організовує дівич-вечір?

— Самопризначена, — додала Лексі. — Я не планувала мати дружок.

— Що я проігнорувала, бо ти й дівич-вікенд не збиралась влаштувати.

— Саме так.

Коли Лексі думала про дівичник, то уявляла собі дівчат, яким по двадцять з гаком і які танцюють у дешевеньких фатах, глушать шоти крізь соломинки у вигляді фалосів, натирають мозолі на п'ятках і вбираються в закороткі спідниці. Насправді Лексі, було б їй двадцять, із *задоволенням* влаштувала б дівичник. Вона б одним духом пила текілу, танцювала на сцені в якомусь натяці на сукню, а коли б натерла ноги, то скинула б шпильки й танцювала босоніж. Але нині, коли їй тридцять один рік, Лексі вже набридло прокидатися зранку з тим огидливим відчуттям жалю й сорому, яке аж ніяк не пов'язане з похміллям. Нарешті вона, на подив усім, зокрема самій собі, одружувалася з чоловіком, якого кохала.

«Я тебе кохаю».

Вона справді вимовила ці слова вголос. Від щирого серця. То було під час сніданку, коли вони вдвох сиділи за барною стійкою на кухні, зі скуйовдженим від сну волоссям, і він сміявся над своїми потугами до приготування лазаньї напередодні вечері. Вона заговорила про те, що вечеря вийшла не така вже й погана — вино було добре! — а потім додала:

— Я тебе кохаю.

Просто ось так. Три новісіньких слова. Кинутих поміж кавником і стосом тостів із хліба на заквасці.

Він подивився на неї. Ед Толлок. Тридцять п'ять років. Густе темне волосся з легкою сивизною. Низький, глибокий голос. Що в ньому було такого? Спокійна впевненість? Те, як він дивиться на неї протягом довгих напружених хвилин, а потім хитає головою та всміхається так, наче не може повірити своєму щастю?

Він відсунув горнятка та взяв її за руки. Його пальці були засмаглими, і на тильному боці долоні було видно тоненькі золотисті волоски. Він сказав:

— Я теж тебе кохаю. І одного дня, дуже скоро, я зроблю тобі пропозицію.

Він усміхнувся їй, так легко й відкрито, що Лексі не відсмикнула руки, не вхопила свого пальця й не втекла. Зустрілася з ним поглядом і спитала:

— Серйозно?

Три тижні по тому з'явилась обручка. Жодної вечері при свічках чи церемонії на одному коліні. Просто прогулянка вздовж Темзи, коли вони тримались за руки та спостерігали, як качка здіймається з води в політ.

Він запитав — вона відповіла:

— Так.

Тепер Лексі дивилась на свою каблучку з діамантом, який мав смарагдове гранкування й несамовито виблискував. Вона думала влаштувати скромне весілля: зібрати родичів та друзів у приміщенні якогось колишнього ангару, переоблаштованого під церемонії. Просто для близьких. Не хотіла помпезної сукні, зачіски, фотографа. Просто хотіла його.

— Я розумію: без пафосу, — сказала Белла, коли Лексі розповіла про свої весільні плани. — Проте не думаю, що це хоч якось звільняє від дівич-вечора. Ти одружуєшся один раз, а значить, ми їдемо на дівич-вікенд. Ось так, шановна Лексі Джейн Лоу.

Отож вони прибули на малесенький грецький острів Ейгос. Прямуючи на захід від аеропорту, позаду вони залишили туристичний гамір і смугу галасливих барів. Дорога спорожніла та звузилась, і тепер вони їхали схилом, де росли чагарники, а дзвіночки на шиях кіз і мекання віслюків зливались у єдину мелодію під довгою тінню оливкових дерев.

Лексі говорила Беллі, що хоче під час вікенду ніжитись на сонечку, читати, плавати та їсти. Белла сумлінно кивала секунди зо дві, а потім її губи звились у посмішці, і вона повела бровами, маючи на увазі, що у неї геть інші плани.

Белла щось розповідала таксистові, жваво жестикулюючи, а той трусився зо сміху. Лексі всміхнулась. Господи, вона обожнювала цю жінку. Белла була людиною-«так». Тією, кому можна потелефонувати в будь-який час, запропонувати шалену ідею, і вона радісно відповість: «Так!»

Фен, її дівчина, була тихою гаванню для Беллиної бурхливої енергії. Вона дивилась у вікно таксі, вітер лоскотав міліметри її коротенького висвітленого волосся. Маленьке татуювання у вигляді ластівки ззаду на шиї було таким реалістичним, що здавалось, ніби пташка от-от злетить. Брови Фен були насуплені, а щелепи напружені. Такий вигляд настільки різоче відрізнявся від її звичної усмішки, спокійної та розслабленої, що Лексі, торкнувшись дівчини, спитала:

— Фен, з тобою все гаразд?

Та здригнулась. Напруження зникло, щойно вона всміхнулась.

— Усе гаразд. Вибач. Відволіклась.

Лексі відчула, що між Фен і Беллою щось було не так, ще в аеропорту, коли паузи між їхніми репліками одна одній заповнювала якась тяжка порожнеча. Збиралась розпитати про це Беллу, коли опиниться з нею наодинці.

— Ще раз дякую тобі за можливість зупинитися на віллі твоєї тітки, — озвалась Лексі.

— Це хороша нагода повернутись на Ейгос.

— Белла розповідала, що твоя тітка самотужки спроектувала віллу.

Фен кивнула.

— Спочатку для клієнта. А на півдорозі в нього виникли проблеми з фінансами, тож він не зміг усе оплатити. Їй так сподобалось місце, що вона викупила в нього ділянку.

— Вона тут жила?

— Кілька років, але взимку тітці тут було непросто. Вілла дуже віддалена. Немає ні сусідів, ані доріг поблизу. Їй більше подобається приїжджати влітку з купою друзів. Мені здається, її нервувала усамітненість.

Фен знову звернула погляд до вікна, спостерігаючи за дорогою, яка звивалась попереду.

На віллі їх буде шестеро. Дівчата в другому таксі вирушили через місто по продукти. Лексі пропонувала поїхати з ними, проте Белла запевнила: їй нема чого вдаватись до таких справ.

— Це ж *твій* вікенд.

У Лексі було передчуття, що ті слова вона почує цими вихідними ще не раз.

— Майже на місці, — повідомив таксист, перемикаючи на нижчу передачу, коли машина з'їхала з асфальту на кам'янисту дорогу.

Лексі вхопилася за ручку дверцят, коли автівка затрусила нерівним шляхом, здіймаючи клуби пилу. Водій вправно маневрував поміж усіяних камінням вибоїн дороги, що вела їх далі, до краю острова.

Коли вони дістались верхівки пагорба, Лексі певний час не бачила нічого, окрім блискотливої, ніби марево, блакиті моря. Потім нізвідкіля з'явилась вілла, уся з білого каменю й із синім дахом, як на прапорі Греції. Наче корона, вона прикрашала собою скелястий пагорб, який височів над крихітною сяйливою бухтою.

Лексі не могла відвести очей.

Белла заплескала в долоні:

— Ох! Це просто вау!

Коли таксі під жалісливий звук гальм різко рвонуло вниз, за ними здійнялися стовбури пилюки. Лексі нахилилась, вдивляючись у лобове скло, аби розглянути зарості бугенвілеї, яка заповонила один бік вілли своїм нахабним рожевим кольором.

Таксі зупинилось, і двигун замовк.

Пошепки, ніби до самої себе, Фен сказала:

— Це тут.

Лексі зняла сонячні окуляри та вийшла з таксі. Навіть у таку пізню годину дня спека була аж ніби відчутною на дотик, важкою, липкою до тіла. Дівчина поглянула на вибілену віллу, сині віконниці було зачинено. Відчула перші нотки морського аромату — солоного й чистого.

Дівчата заходилися витягати з багажника валізи, і під сандалями заскреготали камінці. Белла відбилась від намагань Лексі заплатити за таксі, тож наречена вирішила згодом потайки покласти грошей до «спільної каси».

Коли таксі від'їхало, Лексі, опершись рукою об стегно, повернулась на місці та глибоко вдихнула.

Скелі, море, гори.

Жодної іншої будівлі довкола.

Десь удалині почулося жалібне мекання гірської кози.

Лексі мала в грудях якесь неприємне передчуття. Вона запевнила себе, що то, мабуть, хвилювання перед вікендом і напруження через те, що друзі прибули в таку далечінь заради неї. Проте, коли пульс почав пришвидшуватись, Лексі здалося, що річ не лише в цьому — ніби її нервувала сама вілла, її віддаленість або й усі ці обставини.

Збоку виринула Белла, підхопивши Лексі під руку. Вона широко й хитро посміхалась:

— Це буде ідеальний вікенд.